

[Statsministeren]

Poul Schlüter offentligt – så det er ikke nogen hemmelighed, jeg afslører – sagde hr. Poul Schlüter: nåh ja, det kan også godt være, jeg fik formuleret mig lidt for bastant.

Det er ikke mindst på grund af sådan en udtalelse, jeg siger til hr. Poul Schlüter, at jeg tror, der til trods for det samarbejde, der nu er på vej, alligevel er tale om en åbenhed, en vilje til at prøve på at finde løsninger, og det synes jeg er godt.

Jeg ser i Berlingske Tidende, at de fire partier netop har haft et møde om dette nye borgerlige samarbejde. Jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvad der blev resultatet af mødet, men der stod i hvert fald: »De enkelte partier må stå frit.« Det tror jeg der er behov for. Jeg skal altså ikke klandre de fire partier, hvis de er blevet enige om det. De skulle oven i købet være blevet enige om at vedtage en antimusefældeklause, og det er jo en ganske god ting. Derfor kan jeg igen sige: så er jeg ikke særlig nervøs.

Men når jeg står og siger dette her, betyder det selvfølgelig ikke, at jeg på nogen måde vil hovere over det. Jeg vil bare understrege, at det er faktisk nødvendigt, hvis vi skal få dette folketing til fortsat at fungere, for det fungerer egentlig nogenlunde tilfredsstillende til trods for de mange besværligheder, som vi rent faktisk politisk står over for.

Jeg kan nu heller ikke helt nære mig for at nævne nogle glædelige ting, for det skal man da også gøre ind imellem. I den seneste tid er der vedtaget eller på en eller anden måde taget stilling til en række lovforslag. Det gælder f. eks. selvstændig beskatning af medhjælpende ægtefæller; dér var de fire partier ikke enige, men nogle af dem var enige med regeringen. Det gælder f. eks. ligningslovens § 28, som er en ganske væsentlig ting; også her var de fire partier delt, og nogle af dem samarbejdede med regeringen. Det gælder spørgsmålet om en forlængelse af fristen for indbetaling af skat; også her var der et par af disse partier, der var på linje med regeringen. Det gælder den forholdsvis store og vidtgående pensionsform, som vi har vedtaget herinde; også her er nogle med og andre er ikke med – jeg tror, det er CD, der holdt sig udenfor.

Interessant er det også at se, at der er et par af de partier, der udgør det nye firkløver – jeg kan bedst lide at sige det på den pæne måde; jeg kan ikke lide at sige det, som hr.

Niels Helveg Petersen siger det, »de fires bande« er det vist – som har samarbejdet med det yderste venstre i dansk politik, nemlig om at lave en slags overbudspolitik på det social- og på det pensionspolitiske område.

Endelig er der fiskernes problemer. Her tog venstre særstandpunkt, men der var et meget bredt flertal i folketinget for den håndsækning, som man her gav fiskerne.

En gang til: det er ingen bebrejdelse, det er en konstatering, og det er et udtryk for det, som jeg også mener er nødvendigt: der skal være bevægelighed.

Jeg siger til lykke med samarbejdet, jeg tror, det kan være en fornuftig ting. Når bare man så også kan finde ud af at stemme fornuftigt.

Så skulle jeg måske lige sige, at et borgerligt alternativ – for det er det, man snakker om – kan jo ikke blive et alternativ, uden at man samarbejder med fremskridtspartiet. Det har fremskridtspartiet fuldstændig ret i, det har også andre, som har nævnt det, fuldstændig ret i. Så er det endda heller ikke helt nok, men så begynder det da at ligne et egentlig borgerligt alternativ. Men så er der jo stadig væk det, at jeg tror, man støder nogle af de borgerlige, hvis man indledte et sådant samarbejde. Så ville man altså komme ind i en helt anden gade, og så var der jo ikke noget, der hed samarbejde over midten, og det er det, alle står og berømmer så meget, men som ikke alle altid i praksis er så villige til at acceptere.

Spørgsmålet om indkomstpolitikken har været rejst. Jeg kan ikke gå i enkeltheder om det, og jeg synes også, det er meget for tidligt. Indkomstpolitikken hører til på et senere tidspunkt. Det er først og fremmest en opgave for arbejdsmarkedets parter selv at søge at løse problemerne. Men hr. Niels Helveg Petersen sagde, at løntilbageholdenhed er et fata morgana, hvis der ikke er indbygget måske flere former for en bedre fordeling i den. Det er jeg fuldstændig enig i. Hvis vi skal have en god, en effektiv, en mere langvarig indkomstpolitik, må de, der er mest ivrige for indkomstpolitikken, også acceptere, at der skal gøres noget ved kapitalgevinster, og at der skal gøres noget ved det problem, der hedder medejendomsret.

I hr. Poul Schlüters beskrivelse er indkomstpolitik jo ikke spor andet end løntilbageholdenhed eller allerhelst lønstop, og det